

rende og fremtidige pensionister er såvel utilstedelig som samfundsøkonomisk uklog.

Lad mig slå en række konservative hegnspæle i jorden, når det gælder fremtidens pensions-system:

Vi mener, at folkepensionens grundbeløb skal udbetales uanset indkomst nu som fremover. Det Konservative Folkeparti vender sig imod enhver udhuling af folkepensionens grundbeløb, f.eks. i form af indtægtsafhængighed. En graduering af grundbeløbet vil nedsætte den forventede samlede pensionsindtægt og vil dermed mindske incitamentet til at spare op.

Vi fastholder, at beskatningen af udbetalinger fra supplerende pensionsordninger maksimalt skal udgøre de nuværende 40 pct.; vi så gerne procentsatsen sat ned.

Vi medvirker ikke til stramninger af realrenteafgiften, når den i de kommende år vil indbringe staten et mindre provenu. Vi ønsker som et absolut minimum de nuværende regler for fradrag ved pensionsindbetalinger fastholdt.

Det er afgørende hegnspæle for Det Konservative Folkeparti i de kommende års pensionspolitik.

Opbygningen af arbejdsmarkedspensionerne har fået nogle til at fremmane nogle skrækscenarier om en udvikling frem mod et A- og et B-hold blandt fremtidens pensionister. Det har fået nogle til at kræve, at staten går ind og finansierer arbejdsmarkedspensioner til den såkaldte restgruppe.

Finansministeriet har foretaget en glimrende analyse af denne problemstilling i rapporten »Pensionsopsparringens udbredelse og dækning« fra juni 1995. Her fastslår man, at det er forkert at tale om en restgruppe bestående af ledige, førtidspensionister osv., fordi langt de fleste af disse personer på et tidspunkt i deres liv har haft tilknytning til arbejdsmarkedet. Vi vil derfor nærmere se en udvikling, hvor pensionsudbetalingerne varierer særdeles meget afhængig af, om og hvor længe den enkelte har haft ledighedsperioder, orlovsperioder osv.

Det afgørende, siger man i Finansministeriets analyse, er, at selv om en person har været uden for arbejdsmarkedet i en vis periode, vil vedkommende fortsat opnå en pæn dækningsgrad ved overgangen fra den erhvervsaktive alder til pensionisttilværelsen. Det er det afgørende, nemlig at der ikke sker nogen voldsom nedgang i den økonomiske forbrugsmulighed.

Jeg mener faktisk, at det er en ganske klog og fremadrettet analyse, vi her har at gøre med.

Den understreger, at når vi taler arbejdsmarkedspensioner, er perspektivet den enkeltes udjævning af forbrug over et livsforløb. Rapporten understreger samtidig, at statsligt opbyggede arbejdsmarkedspensioner for personer med ingen eller mindre tilknytning til arbejdsmarkedet vil lægge gift ud for de overenskomstbaserede arbejdsmarkedspensioner.

Jeg er fuldstændig enig i synspunktet, og jeg vil derfor gerne spørge regeringen, om den er enig i denne analyse, og om den derfor kan garantere, at den socialdemokratiske regering ikke vil opbygge sideordnede, skattefinansierede pensionsordninger til personer uden for eller med ligelig tilknytning til arbejdsmarkedet. Det er afgørende, at vi får en sådan melding nu i god tid forud for de kommende overenskomstforhandlinger.

Der har som sagt været talt meget om udviklingen i ældreforsørgerbyrden. Jeg vil gerne slå fast, at i Det Konservative Folkeparti har vi den klare holdning, at den mest afgørende faktor for finansieringsmulighederne af fremtidens pensioner er – ud over en sund og stærk økonomi – at vi får hævet pensionsalderen igennem flere og mere fleksible tilbagetrækningsordninger.

En gennemsnitlig pensionsalder på 61½ år er uholdbar, ikke mindst når antallet og andelen af pensionister begynder at stige efter årtusindskiftet. Allerede nu bør vi tage højde for det, og vi bør i god tid melde, hvad vi mener om efterlønsordningens fremtid. Vi mener, at efterlønsordningen i fremtiden skal forbeholdes folk, der er 63 år, men vi ved, at mange har meldt sig i a-kasse med henblik på at trække sig tilbage allerede som 60-årige, og derfor skal der være en meget, meget lang overgangsordning, sådan at folk i meget god tid ved, hvad de har at regne med. Lad os tage fat på det allerede nu i stedet for at komme på den anden side af årtusindskiftet med en hovsaløsning.

Jeg vil gerne spørge regeringen, om den er enig i, at tilbagetrækningsalderen er afgørende for finansieringen af fremtidens pensioner, og jeg vil også gerne spørge, om regeringen er parat til i god tid at gennemføre de ændringer, som vil være nødvendige for at sikre en højere tilbagetrækningsalder, så folk kan indrette sig på det. Jeg synes, det er vigtigt, at vi får svar fra regeringen i dag, så vi kan få afmonteret den frygt for fremtidens pensionsordninger, som hersker i store dele af befolkningen i øjeblikket.

Så er jeg lige så nysgerrig som fru Kirsten Jacobsen: Står regeringen bag de analyser, der